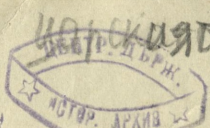

С Г Н С
Градски
архив

ф. оп. 10

Ивановият дъщеря, синът

39/30

Ти тръгнеш ибърно въ злато и въ обитъ,
третятъ въ небето твоитъ крила, —
ала и твоата душа е облакъ,
роденъ въ нощта отъ влажната земя.

И виждашъ ти, какъ сладко у коняра
ядатъ децата зеренъ хлѣбъ и солъ,
и страшно жажда въ тебе и разгара
и тръпнешъ ~~ти като засъхналъ стволъ.~~
като неразмитенъ

Напразно ти бабащата разказва,
те ^{тамъ} ~~ти~~ е само трици и вода

ти гледашъ своя обедъ съз умраза
ти не побутвашъ склптъ блюда.

Но ей кариката пристѣда мирно
пригряща те съз майчински рече
~~Тя взема те на своитъ колѣне.~~

И ^{скоро ти засраженъ} ~~слушашъ ти, и виждашъ~~ и разбирашъ:
не е достоенъ твоя хлѣбъ за тебъ.

И ^{Абрамъ} ~~Вечерята~~ ^{и прошека молишъ} ~~ти Абрамъ и се молишъ~~ —
зе твоя духъ отъ онеска срамно слабъ
и шепнешъ „Нека бѣде Твоятъ воля!“
и пакъ, насъне, виждашъ зеренъ хлѣбъ!